

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.116/2024/6. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2025. március 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 17. napján kihirdetett, 10.B.12/2024/27. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Veszprémi Törvényszék a 2024. május 22-től szeptember 17. napjáig tartó előkészítő eljárás és nyilvános tárgyalások alapján meghozott, és az utóbbi napon kihirdetett 10.B.12/2024/27. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét testi sértés büntetőjében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] állapította meg, ezért a vádlottat 3 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetés tartamába történő beszámításáról és annak konkrét módjáról, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, egyúttal kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] A fenti ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, részben eltérő ítéleti tényállás megállapítása és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.248/2024/1-I. számú átiratában az előterjesztett védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve arra mutatott rá, hogy a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű, a törvényszék a perrendi szabályok betartásával lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként túlnyomórészt megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, amely csak annyiban szorul kiegészítésre a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, miszerint a vádlott a cselekmény elkövetéséig legalább 4 dl vodkát fogyasztott el.

[4] A vádlott és védője által eltérő ítéleti tényállás megállapítása végett bejelentett fellebbezést alaptalannak ítélte, az elsőfokú ítéltben ugyanis rögzítésre került, hogy a sértett részéről az eseménysor során valamikor elhangzott az őt ért szidalmazás, de kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy az mikor hangzott el. A vádlott és védője által bejelentett ezirányú fellebbezés a bizonyítékok mérlegelésén keresztül támadja a tényállást, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

[5] Az elsőfokú bíróság logikai hiba nélkül tett eleget az indokolási kötelezettségének, helyes következtetést vont a vádlott büntetőjogi felelősségére, az ügyészség a jogi minősítéssel és a kapcsolatos jogi indokolással mindenben egyetértett.

Álláspontja szerint helyesen ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, az általa alkalmazott szankció igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, az elkövető bűnösségének fokához és a személyében rejlő társadalomra veszélyességhez.

[6] Miután az egyéb rendelkezések is törvényesek, a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla nyilvános ülésen elbírálva a fellebbezéseket, az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján a tényállás fentiek szerinti korrekcióját követően hagyja helyben.

[7] Fellebbezésének írásbeli indokolásában a vádlott védője ismételten hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás egyrészt helyesbítendő, másrészt ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok, tanúvallomások tartalmával.

Az ügyben egyetlen eldöntendő kérdés az volt, védence minden kiváltó ok nélkül ütötte meg a sértettet, vagy ezt a magatartást a sértett őt becsmérő magatartása váltotta ki.

Az általa támadott, az elsőfokú ítélet [9] bekezdésében megfogalmazott megállapítás második része ellentétes a bizonyítékok tartalmával, ugyanis a terhelti vallomás is bizonyíték, ennek tartalmára figyelemmel kell lenni a tényállás megállapításánál, ráadásul védence álláspontját a helyszínrre az OMSZ munkatársaként érkező tanú8 tanú is megerősítette a vádlott sértett általi lebuzizására vonatkozóan.

A fenti bizonyítékok erejét az a körülmény sem rontja le, hogy tanú1 tanú csak a harmadik kihallgatásán tett említést arról, hogy a hely bezárására vonatkozó visszakerdezés után lehetett az anyázás a sértett részéről, amire reagálva a védence egyből ütött.

A védelmi álláspont szerint a kamerafelvétel is ezt erősíti, amelyeken látható, hogy védence megpróbál kezét fogni a sértettel, vagy legalábbis nyújtja felé a kezét, és itt valami történik (nyilvánvaló szidalmazás), ami ezt a relatíve békésnek nevezhető szituációt megtöri.

A fentiek alapján iratellenes az ítéleti tényállásnak az a része, miszerint kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy a szidalmazás mikor hangzott el, ennek ugyanis pontos időpontja közvetlenül az ütés leadását megelőző pillanatok, és az ekkori szidalmazás váltotta ki védenceből az agressziót.

Rámutatott a védő ezzel kapcsolatban, hogy védence bűnösségét mindez nem befolyásolja, de talán sértetti közrehatásként értékelhető olyan szinten, hogy erre tekintettel mód van a kiszabott büntetés enyhítésére és esetleg a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére.

Összességében ugyanis az alkalmazott szabadságvesztés mértéke a büntetéskiszabási elveknek nem felel meg, és különösen nem áll arányban a védence társadalomra veszélyességével és az enyhítő körülményekkel, ezért kérte a történeti tényállás helyesbítését, a büntetés jelentős enyhítését, és a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését.

[8] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédekben a vád és védelem képviselője maradéktalanul fenntartották az írásbeli indítványaikban foglaltakat, álláspontjának újfent rögzítése mellett a vád képviselője arra hívta fel a figyelmet, hogy a

vádbeli események közvetlen szem- és fültanúja, tanúl tanú első két nyomozati vallomása teljesen következetes és aggálytalan tartalmú volt, és jóval az események lefolyását követően megtett harmadik vallomásában tett csak eshetőséges, megengedő jellegű nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy az „anyád” kifejezés elhangozhatott a sértett részéről a vádlott irányában. Részéről azonban utóbbi nem egy konkrét tényállítás, másrészt maga a vádlott is többfajta előadást tett az őt ért verbális inzultus tartalmáról, és a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint különböző módokon is számolt be erről mind a vallomásaiban, mind pedig a helyszínen megjelenő OMSZ alkalmazottak számára. Ezek az eltérések nem erősítik a vádlott szavahihetőségét.

Az ügyészség szerint helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a határozatának [29] bekezdésében, hogy akkor sem képezhetette volna alapját, kiváltó okát a sértett bántalmazásának a sértett részéről elhangzó szidalmazás, hogyha ez a vádlotti ütést megelőzően történt volna, esetlegesen az a tény, hogy Terheltlt frusztrálta, miszerint a sértett rá sem hederített a biztonsági őrrrel folytatott vitája során, semmiképpen nem elegendő ok a bántalmazására.

Az utolsó szó jogán előadott nyilatkozatában a vádlott a történetek miatti megbánásának adott hangot, kiemelve, hogy a vele szemben folytatott büntetőeljárás során mindvégig szeretett volna bocsánatot kérni a sértettől, és sajnálatát fejezte ki, hogy erre ezen alkalommal sem kerülhet sor a sértett távolléte miatt. Hangsúlyozta, hogy ebből az ügyből már ezidáig is nagyon sokat tanult, s ha végsősoron le kell tölteni a rá kiszabott büntetést, akkor ezt is el kell tudnia viselnie.

[9] Az ítéltábla az előterjesztett fellebbezések tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratban foglaltakra, a védelmi jogorvoslati kérelem indoklásának tartalmára, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljeskörűen felülbírált.

A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozottsági hibát, illetőleg perrendi szabálysértést, ami az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna. A teljes felülvizsgálat értelemszerűen kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő- és járulékos jellegű, azaz egyszerűsített felülvizsgálat körébe eső kérdésére, ezen túlmenően a másodfokú felülbírálat a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában és részcselekményeit tekintve is vizsgálta és kontrollálta. Utóbbi körben megállapítható, hogy perrendi-, eljárási szempontból az elsőfokú bíróság által lefolytatott, illetőleg az általa tárgyalás anyagává tett nyomozati bizonyítási tevékenységet érdemi támadás nem érte, ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású relatív hatályú eljárási hiányosságot vagy hibát.

[10] Az ügyiratok tartalma alapján mindenben helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor az általa megállapított tényállást a szóban forgó szórakozóhely külső biztonsági kamerájának felvételei, sértett1 sértett és tanúl tanúk bíróság előtt és nyomozás során tett vallomásaiban foglaltak, a sértett sérüléseiről készült igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény, az orvosszakértő tárgyaláson előadott nyilatkozatai, a sértettől és a vádlottról készített igazságügyi elmeorvos szakértő lelet és vélemény megállapításai, továbbá tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9 és tanú10 vallomásai, valamint a sértett által az egészségi állapotával kapcsolatosan becsatolt dokumentumok és a vádlott munkahelyi jellemzése alapulvételével állapította meg.

[11] A büntetőeljárásról szóló törvénynek a bizonyítás általános szabályait, azon belül is a bizonyítás tárgyát szabályozó 163. § (4) bekezdés c) pontja szerint nem kell bizonyítani azokat a tényeket, amelyek valóságát a vádló, a terhelt és a védő az adott ügyben együttesen elfogadja.

A büntetőeljárás törvénynek a bűnösség be nem ismerése esetén követendő eljárási szabályai szerint a bűnösség be nem ismerése esetén a vádlott a bíróság általi kihallgatása során megjelölheti a vádiratban szereplő azon tényeket, aminek valóságát elfogadja, a védőjével együtt előadhatja a védekezés alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékait, a lefolytatandó eljárási cselekményekre, illetőleg a bizonyíték kirekesztésére vonatkozó indítványait, mindezekre tett észrevételében az ügyész indítványokat tehet, és megjelölheti a vádlott és a védő által előadott azon tényeket, melynek valódiságát elfogadja (Be. 506. § (3)-(6) bekezdés), az eljáró bíróság pedig a Be. 508. § c) pontjának ca) alpontja alkalmazásával a vádlott nyilatkozata alapján és az ügyész észrevételének meghallgatása után az ügyész, a vádlott és a védő által valósnak elfogadott tények tekintetében mellőzheti a bizonyítást.

A bizonyítási eljárás folyamatában is hozható ilyen típusú döntés, a Be. 519. § (4) bekezdés a) pontja szerint a bíróság az ügyészség, a vádlott és a védő által valósnak elfogadott tények tekintetében mellőzheti a bizonyítást.

[12] Miután pedig jelen ügyben a vádlott és védője a vádirati tényállással összefüggésben kizárólag azt vitatták, miszerint az nem tartalmazza a vádlott állítása szerint a sértett részéről elhangzott azon, őt becsmérő kijelentést, amely részéről végül a sértett bántalmazásához vezetett, a törvényszék mindenben helytállóan és törvényesen járt el, amikor a tényállás egyéb részei vonatkozásában a bizonyítást mellőzte, illetőleg az általa lefolytatott bizonyítás a vitatott részen kívüli tényekre csak a felsorolt bizonyítási eszközök felolvasása, ismertetése útján terjedt ki. Ilyen módon a törvényszék a vádirati tényállással lényegileg egyező, azt az elkövetés napjával és a kamerafelvételeken látható időpontokkal pontosított ítéleti tényállást állapított meg, a vádlott és a védő által vitatott tény tekintetében pedig részletes bizonyítási eljárást folytatott le.

[13] Utóbbi tekintetében az elsőfokon eljáró törvényszék helytállóan tárta fel a rendelkezésre álló bizonyítékokat, a vádlotti vallomás tartalmát, a tanú1, tanú9 és tanú8 tanúk által előadottak lényegét, és ezt helytállóan vetette össze a rendelkezésre álló kamerafelvételek által szolgáltatott bizonyítékokkal. A mindezekben foglaltak releváns, hitelt érdemlő tényekként történő elfogadhatóságához, illetőleg figyelmen kívül hagyásához az elsőfokú bíróság helytálló értékelést fűzött. Elsősorban az ugyancsak teljesen kívülálló és az ügyben érdektelen tanú1 tanú előadásai, illetőleg a kamerafelvételek által szolgáltatott bizonyítékok alapján állapítható meg, hogy a vádlott terhére rótt elkövetés időszakában Terhelt1 mindenáron megpróbált kontaktusba lépni a sértettel, különféle módon kísérelte meg felhívni önmagára a figyelmet, a sértettet azonban teljes egészében lefoglalta a biztonsági őrral folytatott vitája, változó tartalmú, irányú és intenzitású kapcsolattartása, és egy-egy odapillantáson, fókuszváltáson kívül rá sem hederített a vádlottra, aki kifejezetten kereste a sértettel történő kontaktusfelvétel és beavatkozás lehetőségét, okát, de inkább ürügyét. Végül pedig az a jobbkezes mozdulat, amelyet mind a nyomozóhatóság egyes tagjai, mind pedig a védő egy barátkozó szándékú megnyilvánulásnak, a sértettnek történő kéznyújtásnak érzékel, valójában csak két másodperccel előzte meg a részéről a jobbkezes horog leadását, ez tehát az a mozdulat, amellyel megragadva a vele szemben álló sértett jobb kezét, azt magához rántotta, ugyanakkor annak testét az előre nyújtott kitárt bal tenyerével a sértett mellkasán megtámasztva az ellenkező irányba visszalökte, megtaszította, és ezt követően indította el jobb kezével a horog mozdulatot.

A vádlott személyiségét is figyelembe véve pontosan az a körülmény frusztrálta az egykori munkahelye és az ott dolgozó ismerősei védelmében mindenáron fellépni kívánó ittas vádlottat, hogy a nagyon részeg sértett egyáltalán nem is vett tudomást róla.

A védelem kifogásolta a védence vonatkozó vallomásainak elsőfokú bíróság általi figyelmen kívül hagyását, valójában azonban Terhelt1 ellentmondásos magatartása és nyilatkozatai okán a szavahihetőségét megdőltnek kell tekinteni.

tanú1 tanú az első kihallgatása során a horogütést megelőzően a sértett részéről a vádlott irányába megvalósított káromkodásról nem számolt be, csupán arról, hogy a sértett őt szidalmazta, anyázta és hasonló trágár szavakat használt. Semmilyen szóbeli inzultusról nem tudott a vádlott és a sértett között az előzmények során, számára is váratlan volt, amikor a már távozásra hajlandónak mutakozó sértettet hirtelen előlépve a vádlott előzmény nélkül megütötte.

Nevezettnek az elkövetéshez még közeli időtartamban történt második kihallgatása még egyértelműbb, a hely bezárásával kapcsolatos sértetti fenyegetésre reagálva a vádlott odalépett a sértetthez, és a bezáratásra rákérdezve egyből ütött is.

Mindemellett a legkorábbi kihallgatása során a biztonsági őr azt is előadta, hogy rögtön a történetek után megkérdezte a vádlottat, miért tette ezt, ő azonban semmivel nem tudta indokolni, nem tudott rá mondani semmit, ehhez képest tanú9 tanú utóbb csak egy általános, az egész világhoz címzett és méltatlankodását kifejező, „bele a nagyvilágba” történő kurva anyázásról tett említést a részeg sértett oldaláról, tanú8nak pedig a vádlott nem a későbbi védekezésének megfelelő sérelmeket adta elő, hanem konkrétan azt, hogy őt a sértett lebuizta.

A fenti eltérő tartalmú vádlotti nyilatkozatok (amelyet közvetlenül az elkövetés után részint a biztonsági őrnek, részint a mentőtisztnek adott, illetőleg az ehhez képest az utólagos védekezésében előadottak) teljes joggal és alappal kérdőjelezi meg a terhelt szavahihetőségét, az általa az előzményekkel kapcsolatosan előadottak hiteltérdemlőségét.

Mindezek ellenére az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítás eredményeképpen nem azt állapította meg, hogy a terhelti utólagos hivatkozás légből kapott, és pusztán az utólagos vádlotti védekezés termékének tekinthető, hanem a biztonsági őr időben harmadik, nem tény állító, hanem annak lehetőségét megengedő nyilatkozata alapján úgy mérlegelt, hogy a sértett részéről az eseménysor folyamán valamikor elhangzott az anyázás, de annak sem tárgya, iránya, sem pedig időpontja aggálytalanul nem volt megállapítható.

Miután az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás nem volt megalapozatlan, a Be. 591. § (1) bekezdésének rendelkezéséből következően a másodfokú bíróság a törvényszék által megállapított tényállásra alapította határozatát, az elsőfokú bíróságtól eltérő tények megállapítására az ítéltábla részéről nem került sor, így a felmerült bizonyítékok eltérő értékelésére sem lehetett sort keríteni, illetőleg e körben csak az a megállapítás tehető, hogy a védelmi álláspont az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok felülmérlegelését célozza, amelyre azonban a megalapozottan megállapított tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor.

[14] Az elsőfokú bíróság általi bizonyítékértékeléssel az arra vonatkozó részletes ténybeli indokolás is korrelál, a törvényszék okszerű indokolással látta el azon megállapítását, hogy a sértett részéről az eseménysor folyamán tanú1 irányába hangoztak el becsmérő kifejezések; és ugyancsak helyesen jutott arra a konklúzióra, miszerint nem lehet megállapítani, hogy a vádlott irányába elhangzott ilyen kijelentés, miként azt sem, hogy mindezt a vádlott általi agresszió előtt került volna sor (elsőfokú ítélet [31] bekezdés).

Utóbbi elsőbírói gondolatmenettel és érveléssel ugyanakkor teljesen ellentétes a [28] bekezdésben megfogalmazott okfejtés, amelyet az ugyancsak itt található fikciós jellegű találgatásokkal egyetemben mellőzni kellett az indokolásból.

[15] Összességében is megállapítható, hogy a kellő alappal nem támadható bizonyítékértékelés eredményeként megállapított elsőbírói tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint részben megalapozatlan, közelebbről hiányosan megállapított, erre figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alkalmazásával az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre szorult az alábbiak szerint:

- Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [7] bekezdésében foglaltakat a vádlott gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyveinek tartalma és tanú² tanúvallomásában foglaltak alapján kiegészíti azzal, hogy a vádlott a 2023. március 26-ára is átnyúló szórakozása és alkoholfogyasztása során legalább 6 dl vodkát is elfogyasztott, amelynek hatására a külső szemlélő számára is láthatóan erősen lerészegedett, az alkoholos befolyásoltságának mértéke azonban pontosan nem állapítható meg.

- A vádlottal szemben időközben megindított, a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó cselekménnyel fenyegetve elkövetett zaklatás vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást időközben a 19070/220-104/2024.bü. számú határozatával az eljáró hatóság megszüntette.

A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerinti helyesbítéssel és kiegészítéssel került összhangba az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, ez további korrekcióra már nem szorult, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint bírálta felül a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatot.

[16] Az utóbbiak szerint a törvényszék okszerűen vont következtetést a terhelt bűnösségének fennálltára, büntetőjogi felelősségének a testi épség elleni cselekményben történő megállapíthatóságára, a vádlott terhére rótt testi sértési bűncselekmény minősítésével összefüggésben is mindenben osztotta az ítéltábla az elsőbírói jogi álláspontot, csakúgy, mint az alkalmazandó anyagi jogszabály kiválasztása körében a törvényszék által adott indokolást.

[17] A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság is figyelemmel volt a törvényszék által helytállóan értékelt bűnösségi és büntetéskiszabási tényezőkre, az enyhítő körülmények sorában a nagyon kedvező munkáltatói jellemzéssel kapcsolatos körülmény valóban enyhítő tényező, a rendezett életkörülmények azonban minden magyar állampolgártól elvárható követelmények megjelenítője, így önmagában, külön enyhítő körülményként nem értékelhető.

Amiként erre a törvényszék is utalt, a fiatal felnőtt kor enyhítő nyomatékkal való értékelése mellett a büntetlen előélet nem vehető figyelembe, és az időközbeni változásokra, a büntetőeljárás megszüntetésére figyelemmel értelemszerűen a folyamatban lévő más büntetőeljárás büntetlenséget lerontó hatása sem értékelhető.

A sértetti közrehatással kapcsolatos elsőbírói álláspontot az ítéltábla ugyancsak mindenben osztotta, közrehatást a sértett részéről az ügyben megállapítani nem lehetett, a másodfokú

bíróság is egyértelműen arra az álláspontra jutott, hogy a vádlott személyiségét jellemző, alapvetően nárcisztikus és antiszociális vonások, a mentális fékrendszerének lazasága, a rá jellemző frusztráltság és indulatvezérelt működés, az indulatkezelési nehézségei, az acting out megoldásokra való hajlama az aktuálisan erősen ittas, alkoholosan befolyásolt állapota miatti kontrollvesztettségével együttesen vezettek a súlyos, majdhogynem végleges kimenetelű, motiválatlan agresszióhoz.

A fentiek alapján összességében is megállapítható, hogy a törvényszék helyesen ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, és olyan büntetésből és mellékbüntetésből álló joghátrányt alkalmazott, amelynek elemei megfelelően igazodnak a bűncselekmény nagyobb tárgyi súlyához, az elkövető bűnösségi fokához, és a fentebb indokoltak okán a vádlott személyiségében rejlő komolyabb mértékű társadalomra veszélyességhez is. Ezzel kapcsolatban helytálló az a felismerés a törvényszék részéről, miszerint a kiszabott büntetés szükséges, de egyúttal elégséges is konkrétan a vádlottal szemben a büntetési célok eléréséhez, adott esetben az irányadó középértékhez képest nagyobb mérvű elengedés a vádlott javára nem volt meghatározható, a kiszabott szabadságvesztési tartam mellett pedig nem kerülhetett sor a Btk. 85. § (1) bekezdésének alkalmazására.

[18] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is mindenben törvényesek és megalapozottak, a másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálv a előterjesztett fellebbezéseket, a jogorvoslati kérelmekkel támadott elsőfokú határozatot helyes indokai alapján a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Győr, 2025. március 20.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 17. napján kihirdetett, 10.B.12/2024/27. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. március 20.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke